

Teiksim Dievam JĀ!

Jņ. 20:1-18

Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāk pie kapa un redz akmeni no kapa noveltu. Tad viņa skriešus dodas pie Sīmaņa Pētera un otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja un saka tiem: „Viņi To Kungu no kapa paņēmuši un mēs nezinām, kur viņi To nolikuši.” Tad Pēteris un otrs māceklis devās turp un nāca pie kapa. Bet abi divi skrēja; un otrs māceklis skrēja ātrāk par Pēteri un pirmais nonāca pie kapa. Viņš noliecās un redzēja autus tur noliktus, bet pats neiegāja. Pēc tam, viņam sekodams, nāk arī Sīmanis Pēteris; viņš ieiet kapā un redz autus noliktus un sviedrautu, ar ko Viņa galva bija apsegta, nevis pie pārējiem autiem noliktu, bet atsevišķi satītu savā vietā. Tad arī otrs māceklis iegāja, kas pirmais pie kapa bija nācis, redzēja un ticēja. Jo tie vēl nebija sapratuši rakstus, ka Viņam vajag uzcelties no miroņiem. Pēc tam abi mācekļi atkal aizgāja mājās. Bet Marija stāvēja ārā kapa priekšā un raudāja. Un vēl raudādama viņa ieliecās kapā un redz tur sēžam divus eņģeļus baltās drēbēs, vienu galvgalī un otru kājgalī, tai vietā, kur bija gulējušas Jēzus miesas. Tie saka viņai: „Sieva, ko raudi?” Viņa tiem saka: „Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.” To sacījusi, viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, bet nezina, ka tas ir Jēzus. Jēzus viņai saka: „Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?” Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka Viņam: „Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi licis, lai es Viņu dabūtu!” Jēzus viņai saka: „Marija!” Viņa apgriezās un ebrejiski saka uz Viņu: „Rabuni”(tas ir: mācītājs)! Bet Jēzus viņai saka: „Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva.” Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: „Es savu Kungu esmu redzējusi, un to viņš man sacījis.”

Vācu sociologs un nākotnes pētnieks Horsts Opašovskis, kādā savā grāmatā raksta, ka mūsdienu sabiedrība savā attīstībā esot apstājusies, jeb, precīzāk izsakoties, tā ir ieslēgusi pat atpakaļgaitu. Viņš raksta, ka pasaulei vairs neesot sapņu. Tā drīzāk atgādinot rosīgu arēnu, kurā viss griežas aizvien ātrāk un ātrāk. Nav laika padomāt par nākotni vai ilgoties pēc jēgpilnas dzīves. Katrs inscenē tikai savu dzīvi. Šajā inscenējumā vieta atrodas tikai paviršumam un virspusībai. Katrs konstruē savu identitāti, iekšējo tukšumu aizpildot ar izklaidēm. Skatoties uz jauno paaudzi, rodas iespaids, it kā viņi būtu sasnieguši savu dzīves novakari un pirms laika novecojuši, savā dzīvē nevēloties kaut ko mainīt.

Horsts Opašovskis atsaucas uz kādu kanādiešu autora romānu ar nosaukumu „Draudzene komā”. Šī romāna galvenā varone ir sešpadsmitgadīgā meitene Karena, kas astoņpadsmit gadus ir nogulējusi komā. Kad Karena pamostas, pasauli viņa ierauga nežēlīgas steigas pārņemtu, bez mērķa un jēgas. Viņas draugi tiek nolikti izvēles priekšā - vai nu doties atpakaļ pagātnē, vai arī mācīties nākotni veidot no jauna. Pēc Karenas pamošanās no komas, viena no svarīgākajām tēmām ir vienaudžu savstarpējās attiecības, kas nu ir izmainījušās un prasa jaunas atbildes.

Vācu sociologs saka, ka, skatoties pasaulē, rodas iespaids, it kā cilvēki vairs nebūtu spējīgi mainīties. Šķiet, ka viss pamazām iznīkst. Bērnu uzmanība skolās pievērsta videospēlēm. Liekas, ka neviens nevar izturēt vientulību, tomēr vienlaicīgi katrs darbojas izolēti. Cilvēki strādā daudz vairāk nekā agrāk, lai pēc tam dotos mājās, bet tur sērfo internetā un labprātāk raksta e-pastus, nekā viens ar otru sazvanās, satiekas vai raksta parastas vēstules. Cilvēki strādā, skatās televizoru un guļ. Un secinājums ir tikai viens – visa pasaule griežas tikai ap darbu, darbu, darbu, karjeru, izklaidēm, atrašanos internetā. Cilvēki jūtas izsmelti, naudaskāri un iepretī nākotnei labākajā gadījumā – vienaldzīgi.

Kas spēj atdot jēgu un cerību dzīvei? Vai arī esam savā attīstībā nonākuši tiktāl, ka mums pat ir grūtības pateikt, no kurienes un uz kuriem dodamies? Šie un vēl daudzi citi jautājumi tiek daudzkārt uzdoti, bet atbildi ne vienmēr izdodas atrast. Mēs dzīvojam laikmetā, kurā nespējam izturēt vientulību, tomēr dzīvojam katrs par sevi. Dzīves ātrums kļūst aizvien lielāks, bet savā attīstībā esam apstājušies vai pat atkāpušies atpakaļ. Mēs gribam paspēt izdarīt aizvien vairāk, bet rezultātā jautājam, kā tas sanāk, ka viss vienā dienā var sabrukt? Pasaules arēnas skrējienā, kas uzņem arvien lielāku un lielāku ātrumu, jūtamies vieni un iztukšoti. Mēs vēlētos vienkāršas un cilvēcīgas attiecības, bet tukšumu sevī nespējam aizpildīt nekā citādi, kā vien ar izklaidēm. Ja dzīvē nenotiek nekas ārkārtējs, kā, piemēram, kāds neiekrīt uz vairākiem gadiem komā, tad sanāk, ka nav neviena, kas pavēstītu – apstājieties, padomājiet, vai jūs maz saprotat, kurp virzās jūsu dzīve?! Viss mūsos pašos un apkārtējos ir kļuvis tik vienveidīgs un vienmuļš, ka nespējam vairs adekvāti uztvert pasauli, saprast sevi un citus.

Kad Jēzu piesita krustā, mācekļi un sievietes, kas sekoja Jēzum, vairs nespēja domāt par nākamo dienu. To tik trāpīgi pasaka vārdi, ar ko iesākās mūsu Lieldienu Evaņģēlijs: „*Kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāk pie kapa*” (Jņ.20:1). Jēzus zaudējums viņai bija nakts, kas, ja Viņš nebūtu augšāmcēlies, šķiet, nekad nebeigtos. Varbūt saule uzlēks, un diena modīsies, bet tā nekad nedos piepildījumu, un pretī lūkosies viens vienīgs draudīgs un sevi izsmeļošs tukšums.

Kad Marija pienāca pie kapa un ieraudzīja novelto kapakmeni, viņa to citādāk nespēja izskaidrot kā tikai vārdos pārējiem mācekļiem - „*viņi To Kungu no kapa paņēmuši*” (Jņ.20:2). Sēras, bezcerība un zaudētas attiecības – ir sausais atlikums pie kapa. Pretī lūkojas tukšais kaps un izmisums, ko nekas nespēj aizpildīt. Kad vēlāk viņa nāca pie kapa un iesāka no pārdzīvotā raudāt, ieskatoties kapā, viņa ieraudzīja divus eņģeļus baltās drēbēs. Tomēr arī to Marija neuztvēra kā zīmi, ka viss varbūt ir pavisam citādi. Viņa līdz pat pēdējam brīdim savos pārdzīvojumos nenojauta, ka Jēzus ir dzīvs un augšāmcēlies. Kad eņģeļi viņai jautāja, kāpēc Marija raudot, viņa pagriezusies ieraudzīja Jēzu, vēl joprojām domājot, ka tas nav Jēzus, bet dārznieks. Un tikai tad, kad Jēzus viņu uzrunāja personīgi vārdā, viņa tam atsaucās un visbeidzot to atpazīna. Jēzus reiz sacīja: „*Avis klausā viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā*” (Jņ.10:3).

Lūk, augšāmceltais Kristus, ienākot mūsu dzīvē, ir tas, kurš grib atjaunot ar mums zaudētās attiecības. Viņš mūs uzrunā katru vārdā, personīgi, katru savā īpašajā situācijā. Dažkārt tas var būt sāpīgi, dažkārt tas prasa no mums lielu uzdrīkstēšanos jautāt un saprast sevi un apkārtējo pasauli no jauna. Taču katra piedzimšana ir sāpīga, tā risina mūsos dziļus jautājumus, uz kuriem atbildes sniedz vienīgi Jēzus. Dzīve bez Jēzus ir kā tukšs kaps. Viss, ko mēs esam cerējuši, izirst un pamazām izplēn nebūtībā. Dienas nāk un iet, bet tā arī nespējam atrast kādu jēgpilnu piepildījumu.

Zviedrijas politiķis Dāgs Hammarskjolds, kurš bija ANO ģenerālsekretārs no 1953.g. – 1961.g. gadam, un tikai pēc viņa nāves no viņa dienasgrāmatām pasaule uzzināja, ka viņš bijis dziļš kristietis un praktizējis kristietību ikdienas garīgā dzīvē, reiz rakstīja šādus vārdus: „Mirkli, kad es devu roku Dievam un sacīju Viņam JĀ, mana dzīves jēga kļuva skaidra.”

Šajos vienkāršajos vārdos ir izteikta atbilde, ko mēs Dievam varam sacīt Lieldienās. Kad mēs uz viņa augšāmcelšanos atbildam ar JĀ, tad mūsu dzīvē ienāk bezgala liels miers un apskaidrība. Ar šo JĀ mēs apliecinām, ka Dievs mūsu dzīvē ir bijis visus laiku līdzās, lai arī Viņu līdz šim neesam ievērojuši. Mūsu nākotne iegūst apskaidrību, un pasaules nemiers nespēj mūs izbaidīt. Pat tās nemiera pilnajā skrējienā un nežēlīgajā arēnā mēs spējam atrast mieru un dziļu apskaidrību. Pasaules steigā mēs neizšķīstam, bet Dievam sacītājā vārdā JĀ, atrodam lielu pašārvības spēku un cerības avotu.

Vācu teologs Eberhards Jīngelis sacīja, ka pie Lieldienu vēsts pieder arī noskaidrot, ka augšāmcelšanās nenozīmē reanimāciju vai reinkarnāciju no mirušajiem. Mirušā atgriešanās dzīvē tad līdzinātos spoka parādībai. Tā kā Dievs pasauli un cilvēkus ir tik ļoti mīlējis un Sevi Kristū Jēzū ir atdevis nāvei, cilvēks tagad sevi var nodot Dievam. Tādējādi Jēzus augšāmcelšanās kļūst par iespēju jaunām attiecībām starp Dievu un cilvēku. Mārtiņš Lutērs sacīja līdzīgi: „Viņš to ir paveicis

nevis pats Sevis dēļ, bet – kā mūsu Brālis, vienīgi mūsu labā. Viņš arī grib tikt uzlūkots un atzīts vienīgi kā Tas, kurš ar visu Savu nopelnu pieder man. .. tā kā visi esam saistīti visciešākajām saitēm, gluži kā brāļi, kuriem visiem ir viens Tēvs, vienāda, kopīga un nedalīta manta..”

Kārlis Heincs Ronekers, luteriskās draudzes bīskaps Jeruzalemē mūsdienās, ir sarakstījis pārdomu pilnas rindas, kas iesākas ar vārdiem „Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies”. Ieklausīsimies tajās:

Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies,
mēs varētu palikt mājās.
Mācītāju sprediķi nekad neuzrunātu.

Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies,
mēs nāktu uz dievkalpojumiem
kā uz sabiedrisku notikumu.
Mēs varētu uzjautrināties,
Mēs varētu garlaikoties –
Nekas no tā nemainītos.

Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies,
sprediķotājus vajadzētu sodīt kā nepatiesas liecības sniedzējus –
vai arī tos vajadzētu izlikt par apsmieklu citiem.

Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies,
Neatmaksātos piekāpties kaimiņam.
Sitiens sejā drīzāk rādītu,
kurš ir stiprāks.

Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies,
Varas darbiem būtu lielāka cieņa nekā mīlestībai,
un samierināšanās paliktu tikai sentimentālajiem.

Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies,
Nebūtu jēgas jaunam sākumam,
un katrs rīts būtu tikai pakāpiens pirms nakts.

Bet nu Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem,
Kā pirmais starp tiem, kas ir aizmiguši.

Jēzus Marijai sacīja: „*Ej pie maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva*” (Jņ.20:17). Tas, ko Jēzus šajos vārdos Marijai sacījis ir - pats lielākais uzdevums, ko mums atklāj augšāmcelšanās, ir attiecības, tādas attiecības, kas jautā pēc Dieva. *Ej pie maniem brāļiem*, saka Kristus pie kapa Marijai augšāmcelšanās rītā.

Iespējams, ka tā ir mūslaiku zīme, ka mūsu vienmuļo un virspusējo dzīves plūdumu var izkustināt un jaunu virzību piešķirt nereti tikai kādas ārkārtējas pieredzes, lai saprastu, ka mūsu dzīve nav kāds bezjēdzīgs skrējiens arēnā, bet tā iet pretī mūžībai. Ja Kristus nebūtu augšāmcelies, tad, patiesi, tik daudz kam nebūtu jēgas. Bet nu Kristus ir augšāmcelies, un Viņš mums katram rāda ceļu pie Debesu Tēva. Šis ceļš iesākas, kad Dievam pasakām vienkāršu vārdu JĀ, un visu sevi ieliekam Viņa rokās. Šajā ceļā mēs neesam vieni, bet ar mums ir kopā tie, ko Dievs mums ir nolīcis līdzās.

Mācītājs Mārcis Zeiferts